

ALENA DOLÁKOVÁ

ANNA z HOLLYWOOD

motto

Anna z Hollywoodu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Alena Doláková
Anna z Hollywoodu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ALENA DOLÁKOVÁ

**ANNA z
HOLLYWOODu**

Praha 2020

ÚVOD

Píšu o holce z Moravy, co odjela do Ameriky, a je trochu podobná mně, ale já to nejsem. Já jsem na rozdíl od Anny měla idylický dětství a moje vztahy jsou harmoničtější než nahatý fotky celebritních párů, co se čtyři měsíce po vyznání lásky na lesklém papíře rozejdou a řeknou do bulváru, že je to rozdíl názorů. Většinou je to fet, nevěra, nebo obojí. Já takový věci samozřejmě neznám, babi.

Ale zpátky k naší hrdince. Jmenuje se Anna (podobnější jméno svému jsem nenašla) a je přírodní blondýna (těch je stejně jako zrzek málo, že jo). Anna má postavu jak Venuše. Má obrovský... oči. Je fakt moc hezký, že v tomhle životě můžu mít aspoň fiktivní alter ego s obrovským prsama. Třeba si jednou nějaký pořídím.

Pro Annin jemnej obličej byste si mysleli, že je spíš anděl, nebo nějaký kouzelný stvoření, ne z českých pohádek, spíš ze severských mýtů o ženách silných, zároveň křehkých, a rozhodně Zemí hýbajících. Nese se se šlechtickou pýchou, ale zároveň v ní zůstává něco praobyčejně česko-vesnickýho. Je vlastně vše, co jsem kdy nedokázala být, protože jsem chtěla být hodná, slušná a američtější než Američani.

Vysvětlovat Čechům Ameriku je jako vysvětlovat herečkám astrofyziku. Herečky ti na to řeknou: „Jako chápu, hvězdy... jako já.“ Ale není to tak. Je tam černá vole díra, hodně zákonů ve Vesmíru, oběžnice Weinsteina, ale taky planeta Bill, ten sedmdesátiletý prasák, ze kterého jsem měla angínu. Pak ještě scientologové, modelové a spousta producentů, kterým jde o kvalitní filmy, ale omylem vás u toho zvou na festival v jiný zemi svým soukromým letadlem. Že prej art, pomáhání lidstvu a taky malý osaháváníčko, který je nevinný i u náctiletých, tak co. No a pak je v Jusej spousta lidí, co do Čech podávají zprávy o úspěchu a nikdo o nich v USA neslyšel. Z titulek hlásí moudra a vy víte, na jakým gauči spí a kolik je jejich sponzorům.

Já zkusím podat zprávu o realitě – skrz fiktivní hrdinku, co se trochu podobá mně, ale fakt jen maličko. Jsem křehká, brečím skoro každý den a nejradši bych adoptovala celý svět, hladila ho a prala mu ponožky. Anna je křehká vzhledem, ale ponožky nikomu prát nebude, spíš do nich otře semeno náhodného kolemjdoucího, na něhož dostala chuť a navždy ho zničila tím, že už nic lepšího nezažije.

Kdyby byla Anna muž, natočí se o ní film s kůl hudbou a Leem DiCapriem v hlavní roli. Protože ale chlap není, zkuste si představit, že je, a fandit teda jejím zážitkům a orgasmům. Hudbu si do toho dejte, jakou chcete, já doporučuju funk, Cardi B, no a pak taky Vltavu, nejkrásnější song na světě.

DĚTSKÝ

LOS ANGELES, 2015: CHLEBA

„Hlavně nepiš o tom, jak jsi sem přijela z malýho města v Evropě.“

„Já jsem z vesnice.“

„Opravdu?“

„Jo, máme tam takový slavnosti na jaře, kdy chlapi mlátí ženský propletenejma větvema, takový tyčky s fáborkama to jsou. No a ženský jim za to dávaj namalovaný vajíčka. Pak všichni pijou tvrdej už od rána, jí hodně majonézy, cukru a masa na bílým pečivu.“

„Počkej, takže vy tam jíte jedy a mlátíte se?!“

„Je to bezvadnej rodinnej svátek a každá česká žena by ho měla podporovat...“

„Tady máš kontakt na organizaci, co pomáhá obětem domácího násilí, tady číslo na paní, co ti odblokuje čakry, a schovej si ten chleba, než všichni uvidí, že se cpeš karbohydrátama!“

MORAVA, 1997: VELIKONOCE

Táta se strejdama mě budí v imbecilních sedm ráno. Pod košílkou nemám kalhotky, a tak mi čouhá pipina. Mám záchvat vzteku a stydím se. Chtěla bych na ně rvát jak lev, saň, nebo nevím co, nemám přehled. Chodím do alternativní školy a nesmím se koukat na televizi, páč je to lidstvo ničící konzum. A tak mi jen ukápnou dvě slzy. Hodná holka neřve. Hodná holka neřve si říkám až do šedesáté angíny, hnisa-
vější než té předchozí.

V nestřeženej moment se odvážím a utíkám do lesa, sama. Les je strašidelnej, ale strejdové a pomlázky jsou strašidelnější. Má to bejt legrace, ale princezna Diana by se rozhodně mlátit nenechala! Utéct je řešení. Utéct do velkého světa. Hrozí teda, že v neznámejch končinách můžou bejt pánové s bonbónama, co zastaví v autě a ukážou mi to, co má v kalhotách i táta. Ale stejně jsou všichni chlapi na mrskutu, ožralí a v lese auta ani bonbóny nejsou, tak co.

Les miluju, protože tam chodím s mamkou, která mi vysvětluje, že něco jinýho cítíme a něco jinýho můžeme říkat. Prej se má poslouchat, neodmlouvat

a všem vyhovět, protože bejt dobrej člověk je něco, co chce Bůh, kterej je chlap, a tak jeho slovo platí. Některý věci z náboženství jsou ale nesmysl, říká máma. Kvůli babičce tam ale musím chodit. Výhoda je, že si můžu něco jinýho myslet a něco jinýho říkat. To je prý podstata ženy, pravé dámy a vznešených lidí jako princezna Diana. Diana nás učí, jak se obětovat pro druhý, stejně jako Ježíš Kristus. Mám se prý dívat na lidi a cítit, co cítí, a pak jim vyhovět, pomoci, utěšit je. Říká se tomu empatie. Když o tom tak přemejšlím, měla bych se vrátit zpátky a nechat ty pány, ať mě mrskaj, protože si to přejou, a já bych jim teda měla pomoci od jejich oprávněné a celou Česku republikou schválené chuti mlátit a pít alkoholické nápoje.

Něco jinýho cítíš, něco jinýho si myslíš, něco jinýho říkáš. Pravá dáma. Princezna Diana. Usměj se na návštěvu, řekni nám básničku, Aničko. Podívejte, jak máme šikovnou dceru. Jen když mě schválej ostatní, tak to má smysl. Uvnitř mě jsou strašáci z lesa, obrazy pánů, bonbónů, taťka, strejdové a jiní lidi, co s nima není řeč, protože akorát pijou studený pivo a smějou se filmům, kde jsou staří chlapi, co si povídají o neexistujícím chlápku, co nic nedokázal, ale říká, že jo. Strejdové mě můžou vzít na klín, můžou mě jednou ročně mrskat, ale já budu dáma a nikdy na ně nezařvu nic sprostýho, i když bych chtěla.

Až po letech u cvokaře si vybavím, jak mě vytáčely Velikonoce a strýčci, co mě mlátili pod košilkou. Asi že to tak nevinný nebylo. Asi že slavit mlácením je odporný, ať jste dítě, nebo dospělá. Nebo takhle: slavit mlácením si zasloužíte celý život, ale jen když vás to pořádně vzrušuje a chcete to.

PRAHA, 2012: 50 ODSÍNŮ MLÁCENÍ

Chtěla jsem si číst Padesát odstínů šedi, ale než jsem se prodrala balastem o vrtulnících a panně, co se jde před prvním sexem podívat na bičíky svého kluka (nesoudím, ale fuj teda), byla jsem akorát znechucená a pustila si radši Sashu Grey, moji nejoblíbenější pornoherečku. Sasha není ani trochu panna a je úplně podřízená. Ve své podřízenosti má ale neuvěřitelnou sílu. Není v ničem chudinka, a už vůbec ne obět'.

V osmnácti se účelově přestěhovala do Los Angeles, aby dobyla svět porna. Za tři roky natočila tolik artu, že mohla jít v jednadvaceti do důchodu. Teď píše knihy a je DJka. Její tvorba zásadně ovlivnila moje nitro. Přestala jsem se stydět. Všimla jsem si, že i u vlastního porna mi zmizel útrpnej výraz jep-tišky, co by se neměla zpovídat v kleče, pod talá-

rem svého oblíbeného kněze. Naopak, vypadám na kameře šťastná jak Sasha a vím, co je moje poslání. Žít s muži v lásce, podporovat je a milovat. Ať jdou někam s vrtulníkama, ať se propadnou všichni citově nedostupní miliardáři.

Já chci muže, který mi přinese čistou lásku, něhu a občas i těch padesát odstínů mlácení. Ale nebudu podělaná Popelka zachráněná sadistickým úchylem v domácích potřebách, připoutaná podpisem k sexu kdykoliv se pánovi zachce. Vidím se spíš jako slečna Grey, která řve, co chce, a nepřestane řvát, než to dostane. A pak ještě zařve slastí, že se jí líbí, co dostala, pochopitelně. Je to pravej opak mě, Aničky z Moravy, kterou už ale vlastně dávno nejsem.

Jsem začínající herečka Anna v Praze. Krom velkého talentu nabízím svůj velký moravský srdce. Pro lásku se trpí – hraju furt Shakespeara a hlavní hrdinka tam vždycky umře, zpravidla protože je její muž nebo otec kretén. Já jsem pro lásku ochotná udělat totéž. Zaplavím dotyčného veškerou láskou, co kdy nedostal od své matky, ženy či sekretářky. Ale ničí milenka jsem nikdy nebyla a nebudu. Na to příliš vím, co chci.

— — —

PRAHA, 2017: AMBICIÓZNÍ ZLATOKOPKA

Jsem všechny ženy, co kritizuju. Na dně své duše chci Chanelku, Mercedes a snad i tu podělanou helikoptéru Christiana Graye. Stejně jako zlatokopecký ambiciózní mrchy si i já získávám lidi na svou stranu, abych se dostala tam, kam potřebuju. Je pro mě šíleně důležitý zapadnout a být všema milovaná, ač se prezentuju jako nezávislá revolucionářka a celkově člověk, kterému je všechno u zadku a má nadhled. Vůbec ne. Všechno si omílám dokola v hlavě, opakuju si, jak jsem špatná, a pak nahodím ten svůj cynickej, povýšenej tón, aby někdo náhodou nemohl blízko ke mně.

Přijala jsem už všechnu tuhletemnotu, ale neřekla jsem to žádnýmu cvokařovi. Byla by v tom touha ovládat, touha někomu patřit a taky touha si to udělat u porna, nejlíp ráno, večer, případně i odpoledne.

Ale není to jen temnota. Je to chuť žít. Je to chuť žít lásku, teď už to vím. Žít lásku a úspěch a uznání a všechny ty záležitosti, co vám rozmlouvají zenoví učitelé. Chci to všechno. Dostanu to všechno. Ale ne křivě. Ne špatně. Počkám si, až se to sta-

ne. Počkám, až mi to ti nahoře poskytnou, až toho budu hodna. Teď to ještě evidentně není, když píšu o pindourech.

PINDOUŘI

Jsou tři druhy mužů, co ovládají tenhle svět: ti, co mají velký péra, velký ega, velkou chuť do života a tvoří tu velký zázraky. Pak jsou tu ti s erektilní dysfunkcí, citovejma problémama s matkou a křivou povahou. Ti tvoří taky spoustu projektů, ale jsou u toho psychopati. A pak ti malopéráci. Ti, co vymysleli plasty, korporace, obchodování s orgánama, sexuální otroctví, AIDS a zamořování vod. Jsou to lidi s velkejma autama, domama, a lidi, co spolupracují s Babišem. Jsou to často fajn páni, co mají fajn produkce, co mi nikdy nedají práci, protože jim nikdy nebudu kouřit péro, protože chci roli, ale protože je upřímně miluju, teda aspoň tak, jak mi to ve tři ráno na záchodě nejmenovaného baru dovolí. Pak po nich nebudu chtít práci, protože si ji umím sehnat sama a přes casting, vole.

Všechny jsou krásný, upřímně. I ty malý jsou zázrak, fakt. Miluju je úplně stejně jako ty velký. Hledejte v tom paralelu matky a jejích dětí, přesně

tak to mám já se všema penisama světa. Takže jestli někdo tvrdí, že feminismus v sobě nese nenávist k mužům, tak u mě se to nikdy neprokáže. Miluju penisy! Teda muže. Všechny. I ty malý. Jen si proba neкупujte tak obrovský auta.

HODNÁ HOLKA

Nebyla jsem vždycky takhle sprostá. Kdysi jsem chtěla být hodná holka. Děkala jsem, co mi kdo řekl, a lidi měli radost. Třeba ten pán, co jsem si mu sedla na klín jako čtyřletá. Ale hlavně babička. Chodily jsme do kostela. Milovala jsem to tam. Vždycky jsem si představovala, že jsem kněz, mám všechnu tu pozornost a říkám lidem, co maj dělat.

Taky ty barokní obrazy byly pecka a zlatá na rámech. Babičky zpívaly děsně, skřípavě. Ale toužila jsem jednou ochutnat tu oplatku a víno, a tak jsem tam chodila dvakrát, třikrát týdně. Všichni měli vždycky takovej ten útrpnej výraz a mluvili o Bohu, že nemaj zodpovědnost za vlastní život, že je to v rukou Páně. Je jasný, že neměli žádněj hešteg ilovevmylife.

Prabábi se ani nemohla jít vyčůrat ve vlaku, protože se styděla před vojákama, že čůrá. Taky zažila

válku, pak komunisty, pak svoje mrtvý děti. Pak měla babičku a ta trpěla pro dědečkovy nevěry a taky tím, že měla za dceru moji matku. K tomu bych řekla, že maminku miluju. Musela to mít strašně těžký, babička tě totiž uznává jen když děláš přesně to, co chce. Já se to naštěstí rychle naučila. Chtěla jsem být milovaná, taky přežít, být hodná holka, dostat rohlík se šunkou a omalovánky. Netušila jsem ještě, že existují pocity.

Jednou jsem viděla pána v televizi a ukazovala jsem na něj: Táta, táta! Byl to nějaký politik. Můj táta tam nebyl ani tehdy, ani teď. Vydělával na nás a tomu se prej říká láska. Nedokázala jsem pochopit, že se můžu cítit opuštěná. Ani tehdy, ani teď. Hodná holka je spokojená s málem, pocity opuštění jsou pro malý děcka a padavky. A vůbec, pocity jsou empiricky neověřitelný, hlavně u ženskéjch, které jsou labilní a neuměj řídit, říkal táta.

Myslím, že dřív znali lidi pocity asi jen z ruskejch románů o lidech trpících pro lásku, a tak všichni trpěli, moje máma v čele. Chtěla být rebelka, ale komunismus je v moravský DNA zapletenej jak vinná réva. Za mámy byly herečky a tanečnice šlapky a každá ženská musela rodit nejpozději v pětadvaceti. Teď je mamka zase s psychopatem a sama je psychopat, ale jak máš vědět, že to jde jinak, když jsi nikdy nic jinýho nepoznala?

Já se z toho ale vyléčím, prolomím tu rodinnou

kletbu. Budu doopravdy cítit velký city i jinak, než když hraju, nebo když piju, nebo když mi jde o život. Dovolím si cítit jak v ruskech románech, ale budu u toho šťastná jak v americkéch filmech. Budu normální! Ale teď ještě ne. Teď budu navenek hodná holka, ale vám řeknu, jak to všechno bylo.

— — —

OBRAZ PRVNÍ – JE MI PATNÁCT

Listí se chvěje, šustění hladí. Vzduch voní parným létem a já ležím na loďce na jezeře. Zakloním hlavu, všechno je vzhůru nohama. Pootočím se a svět se přeskládá. Listy jsou nalevo, vprostřed obláčky, a napravo voda.

Ještě se mi nekrabatí vrásky u očí ani nezavírám vyskakující okénka po otevření pornostránek. Nemám totiž ani notebook, jen sešity, kam si píšu básně. Nosím všechno v oranžové, můj mail je oranzovaanna@seznam.cz, otevírám ho jen jednou týdně na počítači bratra. Teď ale ležím, oddechuju, vím, je to hříšný, měla bych něco dělat, ale jsem k smrti utahaná.

V noci jsem skoro nespala, naši řvali a já neměla klid onanovat. Už od dětství jsem ráda ležela „po o“, abych si dala mezi kolena peřinu, možná výš. Teď mě ale štvou ti dva. Už se zabijte, ať je klid, říkám si a pak se omlouvám a nevím komu. Kolik modřin ještě, než zvítězí lidská... jak se tomu říká... důstojnost nad kreditními kartama?

Můžem bejt ještě rády, že máme ty kreditky. Koupila jsem si žabky od Tommyho Hilfigera. Připadám si v nich jako nějaká modelka, i když mám velký prsa

i zadek a jsem malinkatá. Chlapi po mně slintaj, já se jich pochopitelně bojím.

Máma mě učí, že žena nemá mít názor, jen brečet a být iracionálně neschopná. Pak si místo pexesa telepaticky posíláme barvy a předměty a naučí mě půl roku fyziky za jedno odpoledne. Moje matka měla červenej diplom. Teď je specialistka na tvarohový skořicový knedlíčky a poplácání po zadku od otce u sporáku. Když je zpupná a tvrdí, že pravda není jen ta materiální, a když jí nedej bože vadí, že táta chodí šoustat jinam, dostane nakládačku.

Já z máminejch citovejch vydíraček zpravidla nechytám chuť ji mlátit, zato chytám hysteráky, nemůžu dýchat a matka musí profackovat mě. Zatáhne mě do lesa a řve na mě, že jsem blbá. Ale teď týrá pro změnu otce a on na oplátku ji, těžko říct, kdo začal první tentokrát. S mlácením má ale vždycky první volenku táta. Slyším je zdálky a nechci to tentokrát zachraňovat, jsem podivně paralyzovaná.

Pozoruju vodu, klidnou a špinavou, žádný průzračno se v těchto končinách nekoná, možná to i trochu smrdí. Broukám si jednu z písniček Kurta Cobaina, naučila jsem se je všechny nazpaměť. Toužím mít puntíkatý šaty jak Courtney, sednout si Kurtovi na klín, mít s ním dceru, co se jmenuje Fazole, a pak brečíc odstříhnout jeho pubický chlupy až se zabije. Z princezny Diany je to velkej skok jinam, co se idolů týče, ale jsem puberták, co po mně chcete.

Můj kluk má kapelu Úchylnej Tělocvikář a jejich frontmanka nahlas říká, že si to dělá vibrátorem. Přijde mi jako ta nejvíc cool holka na světě a je jasný, že mě nesnáší. Já sebe taky nesnáším. Brzo zhubnu deset kilo, přijdu o prsa, zadek i menstruaci. Ale teď tu ještě ležím, vytěsňuju zvuky hádky o nějaký idiocii typu feng šuej nebo reiki. Prostě se hádaj o tom, že matka dřív neprojevovala názor, protože nevěděla, že nějakej může mít, a teď měla bohužel čas si nějakej najít, jak s náma byla na mateřský.

Spoustu devadesátkovejch manželek to tak mělo. Začaly s nastavením, že když tě nebije, nechlastá a nehraje na automatech, tak mu per, věř, vař, žehli, dej, dej mu děti a počkej, až přijde z hospody. Hele a když chlastá, tak se přetoč na druhou stranu, ať necítíš, jak z něho táhne. A když tě bije, je tu Dermacol. Teď už si máma na modřiny dokonce vozí ze zahraničí MAC.

Co se týče gamblerství, tak táta jednou v Las Vegas prohlásil, že peníze radši hodí do kanálu, než hrát automaty, ale to by nikdy neudělal, radši jsme šli do hospody All You Can Eat a zůstali jsme tam, dokud se někomu z nás nechtělo blít, protože dojídat se musí.

Přes den bejval táta ustaranej a smutnej, musel nás terorizovat svým mlčením, a to určitě vyčerpává. Přes večer se vždycky rozpil, většinou tiše, ale jednou za čas se rozpovídal o ryzlincích nebo jinejch blbostech, co někoho, koho fascinujou listy nalevo a hladina napra-

vo v přesně zarámovaným obrazu v mé mysli, nemůže zajímat. Zajímám se spíš o tlustý knihy s impresionistickými obrazama a encyklopedie o starých civilizacích. Hříšnej tanec jsem viděla padesátkrát, všechno, co mě přiměje něco cítit mě vzrušuje, ale ty otcovy vinice a etikety jsou k smrti nudný.

Můj otec není nudnej. Můj otec v mé paměti prostě není. Jednou se teda rozhod, že bude fungovat, a šel na třídní schůzky. Vrátil se ale s prázdnou. Šel totiž na schůzky třetí třídy, a já byla v pátý. Od té doby se mě jen ptá, jestli už nosím podprsenku a klasicky ať mu donesu víno ze sklepa. To se mě teda neptá, to přikazuje. Kámošky ve škole otec mlátí vařečkou, jednu kamarádku otec zmlátil tak, že skončila v nemocnici, takže si říkám, že na tom tak zle nejsem.

Koukám se na hladinu, představuju si, jaký by to bylo, kdybych mohla mít foťák. Asi bych udělala příšernou fotku a pak to neuměla přetáhnou do počítače. Listí šumí a celej svět je nakřivo, vlastně vzhůru nohama. Houpá se, jak jsem na té lodi. Po stehně mi teče pot, parný léto holt. Přijde za mnou malej brácha a pláče, protože zas viděl, jak táta kope do mámy, prý teď leží na zemi. Já plakat nebudu. Já jsem silnější než vy všichni tady. Já vás tu všechny zachráním.